

Skall socialisttyranniet icke hafva någon gräns?

Vardagstryck

National Library
of Sweden

Skall socialisttyranniet icke hafva någon gräns?

Om någon öfverfaller en annan med hugg och slag eller okvädar en annan med skymfliga tillmälen, blir han straffad — ifall åtal väckes och saken kan bevisas. Men om man i tryck uppmanar allmänheten att förfölja en person, då blir ingen påföljd — på grund af tryckfrihetslagen.

I socialisttidningarna införas opåtaladt annonser, sådana som följande:

»Nedanstående personer kunna ej förmås att ingå i organisationen:

August Larsson, Vallkärra, Torn, Jöns Andersson, Spolegatan 9, och Jöns Olsson, Möllevången.

Hvarje organiserad arbetare bör bemöta dem efter förtjänst.»

»Enär handlanden H. Nilsson icke vill upphöra med försäljandet af de bojkottade Vänersborgs- och Lundbyskorna, så har Svedala arbetarekommun beslutat att iscensätta en effektiv bojkottning af all hr Nilssons handel, och uppmanas alla arbetare att upphöra med handel hos Nilsson, tills han inser det orätta uti försäljandet af strejkbrytarealster och lofvar att upphöra därmed.»

Det finnes väl ingen människa med rättskänsla, som icke finner det upprörande och straffvärdt att på sådant sätt förfölja människor, som intet ondt gjort; men socialisterna anse det rätt och i sin ordning. **Socialistmoralen är en helt annan än det kristna samhällets moral.**

Vid senaste riksdagen förelåg ett förslag, att sådana förföljelser skulle förbjudas. Förslaget innehöll, att i tryckfrihetsförordningen skulle införas förbud mot »offentligt meddelande, som innebär uppmaning till förföljelse mot enskild man i uppenbart syfte att förorsaka honom ekonomisk skada eller obehörigen tvinga honom att något göra eller underlåta».

Det märkvärdiga är, att detta så hof samma och så behöfliga lagförslag afslogs i andra kammaren. Hvarför? Ingalunda därför att socialisternas uppträdande kunde gillas, utan därför att man icke ville stöta sig med dem. Liberalernas vanliga undfal-

lenhet och kurtis för socialisterna förnekade sig icke heller denna gång.

Fastän partibanden åtstramades så hårdt som möjligt, visade det sig dock att rättskänslan och plikten emot samhället hos somliga togo ut sin rätt. Oaktadt all in-piskning blef skillnaden icke större, än att vid omröstningen afgåfvos 103 röster för bifall och 107 röster för afslag, således endast 4 röstes skillnad.

Man motiverade afslaget förnämligast därmed, att det skulle vara en klasslagstiftning. Detta kunde icke vara annat än ett svepskäl. Naturligtvis skulle lagen i första rummet rikta sig mot tidningsskrifvarnas klass. Men det är nog så med de flesta lagar, att de rikta sig emot en viss klass af människor. Straff för ämbetsbrott riktar sig emot ämbetsmännens klass, straff för öfverträdelse af fabrikslagstiftningen mot industriidkarnas klass, straff för stöld mot tjufvarnas klass o. s. v.

Och vidare yrkade man på ytterligare utredning af frågan.

Om man nu kunde hoppas, att socialisterna skulle antaga en mera hyfsad ton! Men gatuupploppen i Göteborg och Lysekil tyda icke på, att utvecklingen skall gå i den riktningen. Det i år förkastade förslaget måste därför åter upptagas.

Skall den nya andra kammaren förstå, att laglig ordning måste upprätthållas och att hvar och en oförvitlig medborgare har rätt att åtnjuta statens skydd mot förföljelser?

Det är vid de stundande valen hvarje valmans plikt att, i hvad på honom ankommer, verka för, att dessa grundlagens ord må varda sanning:

»Konungen bör rätt och sanning styrka och befordra, vrångvisa och orätt hindra och förbjuda, ingen fördärva eller fördärfva låta, till lif, ära, personlig frihet och välfärd.»

